

KATONA JUDIT

KOLDUSOK

A koldusok mind égben laknak,
ottan foszlós kalácsot fálnak
férfiak, nők és kicsi lányok,
rongyos és szurtos szűz virágok:
zsákjuk nincs bal vállukra vetve,
nem énekelnek kéregetve,
alamizsnát sem kapnak többé,
nem rebesgetik, hogy ... mindörökké!
Eltűntek szinte észrevétlen,
urak egy fényes vendégségben,
nincs ki eléjük fillért vethet
s már semmire se emlékeznek.

GÖRBE ANITA: ABLAKOK

TELIHOLD

Udvara fénylik tiszta a hold,
gömnyedve ott ül anyácskám.
Kinőtt sorsomból nyes s betold,
szélvásznat sző ma, ruhát rám.

Perdül a rokka. Hullik a szösz,
fonja csak, tépi a szálát.
Lángol a kert vizén, újra kiköt
s fűöblöt verdes a bánat.

Vitorlát bontott, ringat a csend,
tűnnek a hangok, a léptek.
Perdül a rokka, jár odafenn,
lenn dudolok én, aki élek.

A BABA

Csak ez az átsírt rongycsomó
nyirkos baba maradt belőle:
tejfogait sorba kiverték,
elsorvasztották puha karját,
tündöklő szemeit kimarták,
s mégis néz rám a rácson át
borzadva áll az üszkös éjben,
s örök sötétből hófehéren
nyújtja felém a babát.

I. DANI IMRE

Karácsonykor

Karácsonykor, karácsonyra hívnak
langymeleg nyitott kezek,
várnak egy nagy — nagy fenyő alá,
s én megígérem, hogy ott leszek.

Bölcsőt faragok, kalácsot fonok,
gyertyákat fehér viaszból
állítok mindenki asztalára,
míg a csengő csak szól, egyre szól...

Sziporkázik kint az erdő,
tetején csúsznak a csillagok,
fagymarta szemek kinyílnak,
velük látok, veletek vagyok.

Örvendezzen most mindenki
bátran: ez a karácsony hete,
féltő lángban olvadó lelkek
békére vágó ünnepe.

Hisz az Úr egyetlen Fiát
hozzánk, emberekhez küldte,
a Földön legyen a mennyország,
ne kelljen égbe szállni érte.